

slag dør bort i den Forstand, at man vilde sige, at hvis Regjeringen havde gjort, hvad den kunde og burde, at Loven da kunde have været ført igennem, og at derfor Regjeringen helt og holdent bærer Skylden, saa svarer jeg, at det er ikke Tilfældet. Men paa den anden Side — og dette er det Supplement, der bør føies til det ærede Medlems Udtalelser, maa det ligesaa bestemt hævdes, at selv om dette Thing var besjælet af en virkelig Villie til at arbejde paa dette Lovforslag, og selv om Thinget var besjælet af et virkelig Duffe om at komme Regjeringens Anstuelser stærkt imøde, saa vilde dog Gjenemførelsen af denne Sag, efter den Maade, hvorpaa den paany er bleven fremført af den høie Regjering, saavidt jeg ser, være en fuldstændig Umulighed. Jeg ser ikke rettere, end at det paany til fremstætte dette Forslag paa dette Stadium, i denne Stikkelse, at det indeholder en bestemt og uigjensidelig Tilkjendegivelse af, at saalænge denne Regjering sidder ved Roret, saalænge denne Reform er afhængig af den nuværende Finantsministers Samtykke, saalænge er der flaaet en Fernbom for dens Gjenemførelse. Der staar, for at komme til en Løsning i denne Sag, to Anstuelser overfor hinanden, som maa bringes til at mødes. Der er to Yderpunkter, to modsatte Poler, der repræsenteres, den ene af Folkethinget, den anden af Finantsministeren. Ifjor lykkedes det, — og jeg kan forjikkre det ærede Medlem for Njøbenhavns 6te Valgtreds (Sad), at der blev anvendt et alvorligt og et ærligt Arbejde derpaa — at bevæge dette Things Flertal til at gjøre et imødekommende Tilbud. Jeg kunde have ønsket, at det havde været muligt at faae et endnu mere imødekommende Tilbud frem, ligesom jeg paa den anden Side vilde have ønsket, at dette Things Mindretal havde stillet sig paa et mere velvilligt Standpunkt, end det gjorde. Men i hvert Fald er det sikkert, at der kom fra dette Thing et Forslag, som paa mange Punkter gik langt bort fra, hvad det tidligere har hævdet og ogsaa paa det saakaldte Kompensationsspørgsmaal. I dette Spørgsmaal, der er Kardinalpunktet, Stridens Kjerne, har derimod den høitærede Finantsminister fra første Færd i saa bestemte Udtryk, som det er muligt at bruge, stillet sig paa et fuldstændig afsiende Standpunkt. Han har erklæret, at det var en „Uetfindighed“, som han vilde karakterisere som „uforsvarlig“, om han gav sit Samtykke til, at der ud af disse Reformers Gjenemførelse skulde resultere nogen Nedgang i Statskassens Indtægter. Han har senere gjentagende hævdet det samme Standpunkt og ikke med et eneste Ord

antydnet, at han vilde være tilbøielig til at forlade det. Naar det da nu viser sig at, efterat vi have gennemarbejdet dette Forslag og sendt det som vort Tilbud til det andet Thing, — hvor det den Gang fandt en lignende foreløbig Begravelse som nu i dette Thing, — at nu kommer Finantsministeren paany med Forslaget i ganske samme Skikkelse som før, saa ser jeg ikke rettere, end at det er det Samme som at sige: Der bliver ikke Noget ud af hele denne Sag, saalænge jeg er Minister. Da for to Aar siden Forhandlingerne om Toldloven aabnedes, blev Forslaget indbragt i Landstinget, og Landstinget kom i Løbet af en Samling ikke videre end til anden Behandling. Da saa Rigsdagen traadte sammen paany næste Aar, indbragte Finantsministeren atter Toldlovsforslaget i Landstinget og forelagde det da der paa det allernærreste nødtagtig i den Stikkelse, hvori Landstinget ved 2den Behandling det foregaaende Aar havde vedtaget det. Dette var en Høflighed lige overfor Landstinget, en efter min Mening ikke fornøden Høflighed, fordi Landstinget ikke havde tilendebragt sin Behandling, og det, der var naaet ved anden Behandling, kun var et rent foreløbigt Resultat. Men efter at vi derimod ifjor have talt og forhandlet og drøftet dette Spørgsmaal Møde efter Møde, efter at Thinget har afstemt og vedtaget Loven i den Stikkelse, det billiger, naar saa Regjeringen kommer her igjen med Forslaget i en Form, der viser, at Alt, hvad der er fket i Folkethinget, er Luft, er blæst bort, da er det en Tilkjendegivelse af, at saalænge den høitærede Finantsminister skal lede denne Reformers Gjenemførelse, kommer den ikke af Stedet. For mit Bedkommende vil jeg tilføie, at for mig, der hører til de ikke mange Medlemmer her i Thinget, der have betragtet det som deres Opgave, som deres Pligt at stræbe i de reelle Spørgsmaal, at bringe de modstaaende Anstuelser til nogenlunde at mødes, for os er det ikke blot at gjøre en sliq Opgave i Fremtiden yderligere vanskelig, men at gjøre den fuldstændig umulig. Jeg kan ikke sige Andet, end at jeg efter dette maa betragte indtil videre ethvert Forsøg paa at anbefale en Forhandling om disse eller andre Forslag som fuldstændig frugtesløst.

Finantsministeren (Estrup): Jeg tror, at den Forventning, som det ærede Medlem har næret om, at Forslaget om Told- og Skibsafgifter skulde i denne Samling blive indbragt i en anden Stikkelse end tidligere, har været meget sangvinisk og, som det forekommer mig, meget slet begrundet. Jeg har